

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. w wydanych wobec S. R. decyzjach odmówił jej prawa do zasiłku chorobowego za następujące okresy:

- od 24 kwietnia 2021 r. do 16 lipca 2021 r. decyzją z dnia 8 lipca 2021r. nr sprawy (...);
- od 17 lipca 2021 r. do 27 sierpnia 2021 r. decyzją z dnia 11 sierpnia 2021 r. nr sprawy (...);
- od 28 sierpnia 2021 r. do 22 października 2021 r. decyzją z dnia 18 października 2021 r. nr sprawy (...).

W uzasadnieniu wszystkich decyzji powołano się na przepisy art. 8 i 9 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa z jednoczesnym wskazaniem, że S. R. w dniu 28 kwietnia 2020 r. wykorzystała pełny okres zasiłkowy i po tej dacie nie ma prawa do zasiłku chorobowego.

Od powyższych decyzji odwołała się S. R. domagając się ich zmiany poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 kwietnia 2021 r. do 22 października 2021 r. Zarzuciła organowi rentowemu nieprawidłowe zastosowanie przepisów w przedmiocie przyznawania prawa do zasiłku chorobowego podając, że jest uprawniona do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego, ponieważ jej niezdolność do pracy była spowodowana zupełnie innymi jednostkami chorobowymi, powstałymi niezależnie od siebie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie poszczególnych odwołań, wywodząc każdorazowo jak w uzasadnieniach wydanych decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. R. w okresie od 30 października 2019 r. do 28 kwietnia 2020 r., wynoszącym łącznie 182 dni, wypłacono zasiłek chorobowy. Następnie, w okresie od 29 kwietnia 2020 r. do 23 kwietnia 2021 r., otrzymała świadczenie rehabilitacyjne za 360 dni niezdolności do pracy.

Niesporne

Po zakończeniu pobierania świadczenia rehabilitacyjnego pozostawała nieprzerwanie niezdolna do pracy do dnia 22 października 2021 r.

Do dnia 28 kwietnia 2021 r. zaświadczenia o niezdolności do pracy były wystawiane w związku ze schorzeniem psychiatrycznym – epizodem depresyjnym (kod F32), a począwszy od 24 kwietnia 2021 r. do 22 października 2021 r. z uwagi na schorzenia narządu ruchu – stenozę kanału kręgowego w odcinku szyjnym (kod M47).

Dowód: zestawienie zaświadczeń k. 8 akt organu, wydruki zaświadczeń (...) k. 7 plik I akt organu i k. 5-13 plik II akt organu, zaświadczenie lekarskie k. 27, dokumentacja medyczna k. 9, 15, 28, 42-45

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania nie zasługiwały na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy pozostawał bezsporny, albowiem strony nie kwestionowały zarówno okresów niezdolności do pracy ubezpieczonej, rodzaju pobieranych w związku z tą niezdolnością świadczeń z ubezpieczenia społecznego oraz przyczyn tejsze niezdolności. Przedmiotem sporu pozostawało prawo do zasiłku chorobowego po wyczerpaniu 182-dniowego okresu zasiłkowego. Organ rentowy stał na stanowisku, że wobec niezdolności do pracy ubezpieczonej o charakterze nieprzerwanym nie powinno się otwierać nowego okresu zasiłkowego, niezależnie od tego, czy niezdolność ta spowodowana była przez różne schorzenia.

Zgodnie z art. 8 i 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w brzmieniu obowiązującym na dzień wydania zaskarżonych decyzji (Dz.U.2021.1133 t.j.), zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust.2 ustawy – nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Do okresu wskazanego w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2. Do okresu zasiłkowego wlicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Tym samym, w myśl powyższych przepisów, okres zasiłkowy liczony jest na nowo wówczas, gdy zachodzi jedna ze wskazanych niżej okoliczności:

- a) niezdolność do pracy, która wystąpiła po przerwie (minimum jednodniowej) zostanie spowodowana inną chorobą, niż poprzedni okres niezdolności do pracy,
- b) przerwa pomiędzy okresami niezdolności do pracy spowodowana tą samą chorobą przekroczy 60 dni.

Niesporne ustalenia stanu faktycznego pozwalają na stwierdzenie, że niezdolność do pracy ubezpieczonej trwająca łącznie i nieprzerwanie od 30 października 2019 r. do 22 października 2021 r., winna być rozpatrywana jako pojedynczy okres zasiłkowy. Okres taki może wynosić maksymalnie 182 dni i limit ten ubezpieczona wyczerpała w dniu 28 kwietnia 2020 r., co prawidłowo ustalił organ rentowy. W odniesieniu do ubezpieczonej, o ile w okresie spornym liczonym od 24 kwietnia 2021 r. do 22 października 2021 r., wystąpiły dwie odmienne jednostki chorobowe (schorzenia psychiatryczne i schorzenia narządu ruchu) to nie było przerwy w niezdolności do pracy (ubezpieczona nie odzyskała zdolności do pracy). Stąd, z uwagi na ciągłość niezdolności do pracy nie ma podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego i przyznania świadczenia. Podkreślenia wymaga, iż odmowa przyznania ubezpieczonej zasiłku chorobowego od dnia 24 kwietnia 2020 r. nie wynika z faktu kwestionowania przez organ jej niezdolności do pracy S. R., lecz stanowi konsekwencję prawidłowego zastosowania obowiązujących w dniach wydania zaskarżonych decyzji przepisów przytoczonej powyżej ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zawierającej regulacje w przedmiocie naliczania okresów zasiłkowych.

W sytuacji utrzymującej się niezdolności do pracy, ubezpieczona może ubiegać się o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2022.504 t.j.).

W wyniku powyższego, Sąd uznał zaskarżoną decyzję organu rentowego za prawidłową i orzekł jak w sentencji wyroku oddalając odwołania S. R. w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
- (...)